

מסורת הש"ס

ע"י (f) לנעיל לא: ע"ש, (ג) ע"י
 ויגורסתם ה' ר' ירמיה וכן
 לקמן לט: בתוס' ד"ה ימ"ח
 [מחמ"ג, (ג) מחלין קטן].
 (י) מחלין קטן: (ה) שמות
 [וגומות רש"ש, (ו)
 (ז) אחלצ עובד כוכבים כג"ל
 דש"ה, ח, ד"ה היטב תוס'
 ב"ב מו: (ז) ע"י שלח,
 (ט) מהרש"א מ"ו,

תורה אור השלם

- יִשְׁקָנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ
בִּי טוֹבִים וְדִדְךָ מִיָּין:
שִׁיר הַשִּׁירִים א ב

לעזי רש"י

החלב.
מישג"א. מי-גבינה, נסיון
פזריי"ר. לנכור.

מוסף רש"י

[illegible]

דבינו חננאל

זיהה ולא הודו לו. אלא אמרו לא נהנין ולא מעלין והא עולה איסורי הנאה הן. אלמא איסורי הנאה פרשן מותר והדר תני ליה מפני שמעמידן אותה בקיבת עגלי עבודת בוכבים. ואמר ליה א"כ למה לא אסרוה בהנאה.

מכלל דאסורי הנאה. כי עולה וה"ה לשור הנסקל שרי פרשייהו: דברי סופרים: מיינה. עיקר תורה שבכתב: חשוק דודיך. דמיצרי ודודיך. דממרגמין וחשוקיהם: וכושיהן: ואל תבטל להשיב. מקרוב גזרו על הגבינה: גורה חדשה. מן הקשות לו: גורה חדשה. מקרוב גזרו על הגבינה:

אין מפקקין צה. ואין מפרשין טעמה דמפרש ואזיל. מפקקין לשון וטעמיה דבדר כסות לשפשו ובעל"ז פריי"ר כמו (סוה דף טו.) מפקק נטול אחת מצינתיים: לא מגלו טעמא. למא גזרו עליו: דלמא איכא. דלית ליה ההוא טעמא ולא דליל מיניה ומגלו זה אבל השתא דלא מגלו טעמא דמלתא דדלי מיניה ד"ע דסברי קמו רבנן במלתא דלתי מיניה חורבא ואין הוא ללא בקיאינן טעמא: יבש מותר. כל גילוי שיבש מותר דאם של נחש אילו היה שם לא היה מניחו ליבש: ישן מותר וכו'. אין וסבר שנתלכו כשהם חדשים והמתין להם עד שנתייבשו מותר דאי היה בו ארס של נחש לא היה מניחו ליבש: לפי שא"ל לגביה צלל לחלוטי יבש. בין גומא"ל של גבינה נשאר מן החלב וחלב שחלבו עובד כוכבים אין ישראל רואהו אסור דלמא גביצ ביה חלב טמא (א) וחלב טמא אינו עומד ואם עבד טמא צבורה הטמא נשאר עם נקיובי דחלבא הטהור שקורין מישג"א וחלב טמא אסור מן התורה ובצבורות (דף ו: א) לפיכך לא יש לחוש שבגומות נשאר ממנו: צבור קיים נכלל. ועור וא"ו פירש"ה הוא ואסור: ומי אמר שמואל. דעור קיים נכלל (א) דאסורה דלא קיים עומד נכלל דליינו חלב הקדוש הכתוב צממי העלה שריא אלמלא פירש"ה בעלמא הוא:

קִיבֵּת נְבִילָה הָא קִיבֵּה גּוֹפֵא שְׂרִיא וּמִי אֲמַר שְׂמוּאֵל הַ
נֹכְבִּים וְשֵׁל נְבִילָה הָרִי זֹ אִסּוּרָה וְהוֹיֵנָּה בֵּה אֲמַר דְּעוּבֵד
וְאֲמַר שְׂמוּאֵל חֲדָא קִתְּנִי "קִיבֵּת שְׁחִישֵׁת עוּבֵד כּוּכֵ

ילול מהני מסננת היכא לטורקיה פי' שערכו: "ישן תשתרי".
 והתם איכא למיגור דלא מיכר כולי האי צין יסן לחדש כמו גבי
 שאר מן החלב ודלמא ערבי ציה חלב טמא וקשה דא"כ ה"ל
 חשישין דעובד כוכבים שוטה הוה שעירב בו חלב טמא אע"פ
 תשתרי (ה) ומשני דאפי' כשהוא נראה יסן לעולם נשאר הארס
 ודברי ר"ת דקאמר חלב העובד כוכבים למה אסור משום גילוי
 ויעמיד ויבשנה ומשני מפני ארס הנגמון כו' וקושא שניה קיימא
 ליהבא ומסקי מפני ארס הנגמון צין הנקבים כמו שמתחב צלמא
 סקורא משום גילוי ועמידו ואם שו בורס לל יעמוד דתלמי
 מקום שנייה חלב (י) להקפות בשביל ארס הנגמון כו: **מפני שמע**
 מי אסורה משום בשר בחלב וי"ל דדוקא נקט נבלה דלא איכא
 דאורייתא דלון בלון הוא ואע"ג דלוקומי קא מוקים אינו אסור
 בפשיטות ממנני' דחולין (דף קטז.) אלא משמואל אשמואל נוחא (ח)
 תימה לפי מה שפיר"ת סוף כל הבשר (חולין דף קטז:) שיש חילול
 בפרשא בעלמא דשאינו ראוי אלא להעמידה אבל חלב הללו
 נמחקו קושא דקצת העולה דשורפה היא אע"פ שא"ל חלב יתעביר
 חזרה והכא דקאמי גבי העמדה מייירי בקרוש ולהכי דייקי' הא קיבה
 נמעמיד דמ"מ אין העובדי כוכבים צוררין אותה כ"כ שלא ינאך מן
 אע"פ שנשאר שם מן הללו דרפי' שאין העובדי כוכבים טורח
 העובד כוכבים דלא טעם האיסורו מן משום ניקור כריצול דקיי"

[illegible]

שרי. ועגלי עבודת כוכבים פרשן אסור. ה) ולמה לא אסורה בהנאה מוסף דליהא בהנאה. הכא נמי בגביה נמי ליתא לאיסורא בעיניה. אמר ליה שאני הכא רכינן לה חשיב וכמאן דאיתיה בעיניה רמי אמאי לא אסורה בהנאה: השאיא לדבר מה לא גילה לו אם הפלגיו נתכרין היה לו להשאיר באלו שאין להן הרעה קדים וקם כר. א"ר יוחנן מפני שקרובו אסורה (רשמיס) ור' שמעאלא תלמידו

אין מעמידן פרק שני עבודה זרה

מאי שנה האי קרא דשי"י"ה. ומסין מריא דקרא ירושלמי אס להפליגו נתכין היה לו להפליגו דזבדים אחרים (בר) מקראות שבתורה שהסימן ממ"ש א"ו מחר מהסודים שאת ארור וקס א"ר אילא דברים שמשקין עליהם את הפס שנאמר יטקין מנשיקות פיהו ר"ש בר חגי גסם

ר' שמואל בר תחמיני כבשים לנצח
וגו' כבשים כתיב הא כיצד נשעה
שתלמידין קטנים כבשו לפניהם ד"ת
הגדילו ונעשו כעמודים גלה להם
רזי תורה וקמתי אתה דר' שמעאל
קטן היה בנאותה שעה ומסייע להדא
דמי ר"ש בן יוחי ואלה המשפטים
אשר תשים לפניהם מה (ו') הסיקון
הזאת אינה נגזית לכל צריה וצריה
כך אין לך רשות לשקע עמלך על
ד"ת אלף שנים אדם כשר וגרלה כי
זה טעם תלמוד שלנו דקלמך כמון
כי גורי גזירתא במערבא כו' אלף
שאינו מפרשו כאן היטב ואומר מורי
הר"ר אלחנן שזו מה שיקד הקליר
בפרשת פרה אדומה אין להרבה על
מה נחקקה שכולם נתנו בנשיקה
לשון משקיף עליהם את הפה:
משום ניקור. תימנה לקמן
דמסקין טעמא דחלב דבעינן ישראל
ורואה דחיישין לעירוב חלב טמא
מפיוס ליה משום גילוי וי"ל דאין הי"ע
אלף טעמא פסיקא ליה נקט הכא
בשאינן ישראל ורואה דמערב אלף
טעמא דגילוי וזמני דלא שייך בגון
שמאל העודד כוכבים יואל ממקום
שחולב שם דכיון שכל שעה מופס
צידו ליכא למיחש לניקורא וא"ת
מפני מה אסרו משום גילוי יותר
ממים ודבש למאן דאית ליה בבלו
טרופות (חולין דף מט:.) דשייך צבו
גילוי וי"ל דכל המשקים אע"ג דלא
קפדי אגליה משום נקורא ממקיותא
מיאא קפדי אלף גבי חלב מתוך
שרוב פעמים אינו נאכל בעין וגם
מסננין אותו אמנקיותא נמי לא קפדי
ומסננת אינו מועיל כלום לארס

כלתמר בנהגוז בחרם (י"ב) דף ק' קטור
 ה' לשיני גזרה יסן אטו חדש כדמטני לעיל (דף ל"א): גבי שבר וי"ל
 ה' ל"פ ש"א א"ל ברא צחצוחי ח"ב. פ"ה זין גומות של גבינה
 ירמיה למימר אלף כיון דהדר ביה מטעמי קמא ועוד דלטון מ
 וא' יודע שאינו עומד לכן פר"מ דקא' אמאי דהוה פריך יבשה
 ללחוחות הגבינה ביני אטפי ור"י הביא ראייה מן הירושלמי
 יד א"ר שמואל בר רב יצחק מפני ארס הגתון זין הנקבים ופ'
 גיה כלומר גבינה שעשו ⁽¹⁾ מיהא מישתרי דארס הוא אינו מניחו
 כל אין לפרש כפירוש הר"ר אלחנן דקא' א' אחלז והכי פריך למה
 מה התלמוד גבי חלב טמא בסמוך דליתיה דהא לא מפני שזם
 זין אוחת בעור קיבת נבלה. וא"מ מאי איירא נבלה אפי' שחוטא
 איקורה דלזרייתא אכל בשחוטא משום דשר בחלבז ליתא איקורה
 ולא מדרשנן: וי"א אמר שמואל הכי. ה"ל דהוה מצי למפרך
 ופריך: חדא קתני קיבת שחיטת עובר בוכבים נבלה היא.
 בחלב הקיבה שאותו שהוא קרוש לא נאסר מעולם אף קודם חזרה
 וכו' ראו להעמידה כלל מתחלה היו מחשפין חלב גמור וחזרו בהם
 הכלול עם הקרוש ולפירוש זה קשיא אמאי לא משיי' ההא כולה קודם
 וא' שריא והתם דלא מיירי בהעמדה מיירי בכלול וי"ל דנדי דאין כלול
 ול ומדאקמא שמואל צעור קיבת נבלה משמע הא קיבה קרוש שריא
 דכריז ואור"מ ע' עשוי לו מזני טעם פשוט דלא שחטא בגבינת
 לבלה דלזרייתא אף לגבי ר' יוחנן וכ"ש לגבי שמואל דא' (שחיטת חזר):
 ו' ואמוראים פסק הלכה כריב"ל כד"מ וגם דברי רב אדא בר
 ידו של רבא שהיה בחרתא שהרי הוזכרו דבריו קודם דברי רב
 דרי בר חסדא ורב נחמן בר יצחק עמדו בקושיא וליכא למיחש נמי
 וי"א שהרי אין העובדי בוכבים שוטים לערב זו חלב טמא מאחר
 שזם מזין ציינו אין לחוש משום גלוי ואין לומר דדבר שבמנין
 זין אלא במקום שהנאסר מזין כמו שארשם לקמן גבי יין נסך
 דריין אורח בפרסום וגם גזאי נרובא המירו אפסא בשקומן מטעם
 ר' זין א' ה"ר חיים שיש טעם קאת לאסור מפני שמואלא הקיבה
 מי ראייה מקומות שהן מעמידים נבלת דבר אחר מליח:

מפני תלולית בה. מגדף בה רבי אבהו אלא מעתה יבשה שאין בה חשש ניקור ושתירה. ואפשר לה בלא צחצוחי חלב. וכיון דאיכא תלולותי וחזרה האי, ושמואל אמר לא אתא אותה בעור קיבת ביבילה מכלל שהקיבה גופא שריא דפרשא בעלמא היא. איני דוחקנא היעוב כוכבים ושל ביבילה הוי זו אסורה. והוינן כי ושחיטת עובר שמואל הוא קתינו והכי נמי קיימת קיבת שחיטת עובר כוכבים ביבילה דהוי זו

(ז) נראה דל"ל והא דלא אהדר ליה דמשו"ה לא אסרוה בהנאה כמו צמוריים לרבנן משום דליחא וכו' אמר לך שאני הכא וכו' וכמאן דליחא בעיניה דמי ומשו"ה פריך דאמאי לא אסרוה בהנאה כו"ל.

עין משפט
נר מצוה

קִיחַ א מִי פ"ד מהל'
שחיטה הלכה יא
סמג עשין סג טו"ש"ע י"ד
סי' ז סעיף א:

הגהות הב"ח

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]